

LBRIS

We know
books

Ai citit?

🐾 CASĂ NOUĂ PENTRU LUNA

🐾 CASĂ NOUĂ PENTRU PIP

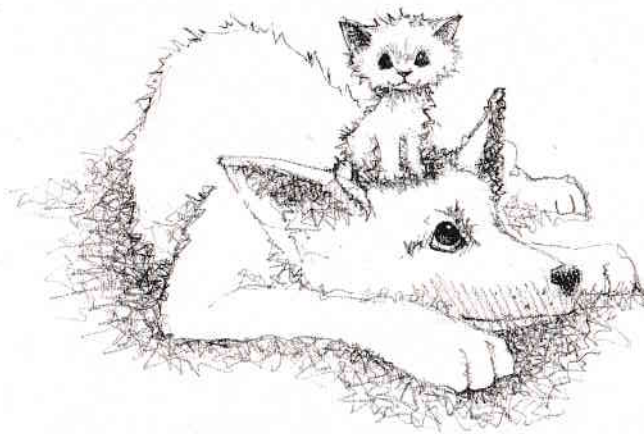

Descoperă și:

🐾 CASĂ NOUĂ PENTRU TILLY

🐾 CASĂ NOUĂ PENTRU FLUFFY

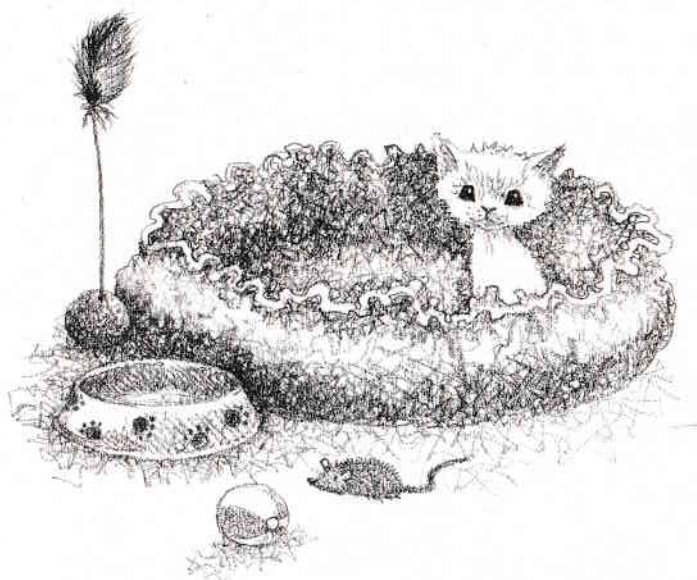
LINDA CHAPMAN

Ilustrații

Sophy Williams

Traducere din limba engleză de
Ana Dragomirescu

LITERA
București

Capitolul 1

– Mai încet, Lolly! Nu suntem la curse, chicoti Grace.

Degeaba, cățelușa pudel pe care o plimba trăgea în continuare de ham.

Fata ținu ferm de lesă, până când Lolly începu să meargă frumos pe lângă ea.

dădeau o mână de ajutor la Top Dog, pensiunea și serviciul de îngrijire zilnică pentru câini condus de mama lor.

– Norocul meu că azi nu sunteți ocupați, zise mama, care plimba alți patru căței. De o veșnicie n-am mai avut o săptămână atât de aglomerată. Cred că toată lumea din oraș a plecat în vacanță.

– Nu și moș Mutră Acră, spuse Grace, arătând cu capul spre bătrânul care stătea în grădina spațioasă a căsuței aflate la câteva uși distanță de locuința familiei Taylor.

Grădina înconjura fațada și cele două laturi ale clădirii cu un singur etaj. În partea stângă se afla un șopron, iar în partea dreaptă se întindea o alee ce ducea către ușa din față a casei. Straturile de flori erau pline cu trandafiri multicolori, și peluza era tunsă astfel încât

– Și Coco abia așteaptă să ajungem în parc, spuse Jack, care plimba o cățelușă din rasa cocker spaniel, cu blana cafeniu cu alb. Uită-te la urechile ei! Merge atât de repede, încât le face să fluture.

Grace zâmbi larg.

– Arată ca niște aripi. Tu încerci să zbori, Coco?

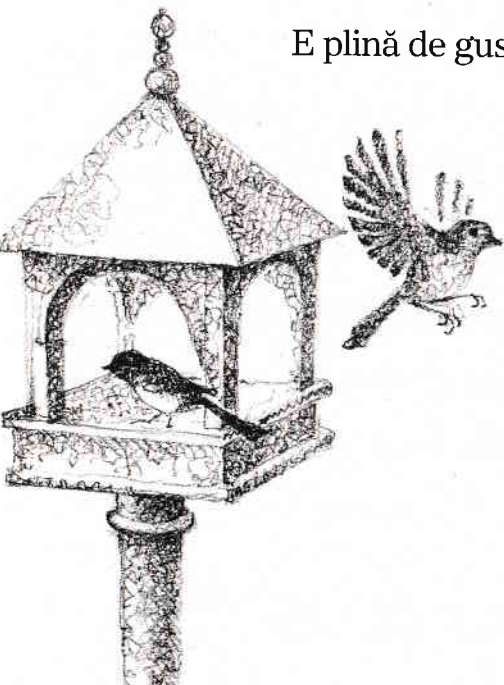
Era prima zi de vacanță, iar Grace și Jack Taylor, frați gemeni în vârstă de nouă ani,

să formeze dungi ordonate. Bărbatul tocmai o studia.

– Ia uite-l cum se încruntă la iarbă! continuă Grace. Pun pariu c-o ceartă pentru că nu crește în linie dreaptă!

– Mie-mi place grădina domnului Gregory, își dădu cu părerea Jack, în timp ce Coco și Lolly îi trăgeau spre tufişuri. E foarte îngrijită, și iarba în dungi mi se pare interesantă. În plus, uită-te la măsuta pentru păsări de acolo!

E plină de gustări delicioase pentru zburătoare. Îl vezi pe măcăleandru? Îi plac la nebunie semințele! Jack își dădu la o parte părul negru care-i căzuse peste ochi.

Măcăleandru zbură de pe măsuta pentru păsări. Domnul Gregory se întoarse și îi zări pe gemeni.

– Țineți câinii ăia departe de grădina mea! le porunci pe un ton arțăgos. Sperie păsările.

– Mai degrabă le sperie mutra lui acră, îi șopti Grace fratelui ei. Câinii sunt la kilometri distanță de prostia aia a lui de masă pentru păsări.

– Șșșt, Grace! Nu-i frumos, zise Jack și aruncă o privire către domnul Gregory, temându-se că bătrânul ar fi putut s-o audă.

– Și? Nu-mi plac oamenii care nu au la suflet câinii, bombăni Grace.

Mama li se alătură lângă tufişuri.

– Bună dimineața, domnule Gregory! Ce zi însorită! Superb!

– Bună, doamnă Taylor! răspunse morocănos bărbatul. Da, e o dimineată frumoasă. Sper să vă bucurați de plimbare.

– Vezi? Nu-i atât de rău, Grace, spuse Jack, și își continuară drumul pe stradă. De fapt, îi plac câinii. Nu-ți aduci aminte de Patch, bătrânul lui cățel din rasa Jack Russell terrier? Vara trecută, când Patch s-a îmbolnăvit, domnul Gregory a instalat o umbrelă în grădină, astfel încât câinele să poată sta afară, la umbră.

– Uitasem de asta, zise mama dând din cap. Domnul Gregory mereu vorbea cu câinele ăla sau îi făcea toaleta. Cred că îi e foarte dor de Patch. Poate ar vrea să ia în grijă un cățel de talie mică, data viitoare când o să aveți unul.

Grace și Jack dețineau propriul serviciu de adopție, numit „Un cămin pentru totdeauna“. Ei adăposteau pisici sau câini nedorți și se

îngrijeau de ei până când le puteau găsi un cămin alături de stăpânul perfect.

– Nici gând! se jură Grace. Domnul Gregory e mult prea morocănos ca să fie un stăpân perfect pentru un câine de la „Un cămin pentru totdeauna“!

Când intrară în parc, Lolly începu să dea entuziasmată din coadă. O femeie se apropie în

grabă de ei, alergând după patru copii mici pe triciclete și trotinete.

– Toată lumea, STOP! strigă femeia când observă familia Taylor. Doar o clipă. Vreau să-i pun o întrebare doamnei cu câinii.

Unul dintre copiii mai mici alergă spre ei.

– Pot să mângâi cățelii, vă rog? întrebă fetița.

– Da, poți, și îți mulțumesc c-ai întreat, răspunse doamna Taylor, cerându-le câinilor să se așeze. Văd că te pricepi la mângâiat. Bravo și vouă, celorlalți! adăugă ea, în vreme ce restul copiilor se strângeau împrejur, mângâind cu blândețe câinii și chicotind când aceștia le lingeau mâinile.

– Bună ziua! spuse mama copiilor. Mă cheamă Helen – Helen Nixon. Sper să nu vă supărați că v-am oprit, dar păreți a ști totul despre câini și am nevoie de niște sfaturi. Mă gândesc să

